

Het boek Daniël - Nummer honderdachtendertig

Ontsluiting van Daniël 11: een profetische reis door de geschiedenis

Jeff Pippenger

2024-03-15

Vers veertig van Daniël hoofdstuk elf vertegenwoordigt een van de meest diepgaande verzen van Gods Woord. De profetische geschiedenissen die daarin worden voorgesteld, zijn die waarin de raderen in de raderen van Ezechiëls visioen worden samengebracht. Met de tijd van het einde van de Milleritische beweging in 1798, en ook de tijd van het einde van de beweging van de derde engel in 1989, worden de innerlijke en uiterlijke geschiedenissen van Gods volk in de laatste dagen uitgebeeld. In dit vers bevindt zich de aankondiging van het naderende oordeel dat met de eerste engel in 1798 kwam, helemaal tot aan de zondagwet van vers eenenveertig. Het vers vertegenwoordigt daarom het onderzoekend oordeel over Gods kerk, beginnend bij de doden, tot aan de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend en het uit Zijn mond spuwen door God van het Laodiceïsche adventisme.

De geschiedenis waarin het pausdom in 1798 zijn dodelijke wond ontving, totdat de dodelijke wond in vers eenenveertig wordt genezen, wordt weergegeven in de geschiedenis van het vers. Vers eenenveertig en verder is geplaatst binnen de context van de escalerende uitvoerende oordelen van God, die in dat vers beginnen. In deze profetische zin is vers veertig het einde van Daniël hoofdstuk elf, en zijn de verzen één en twee van het hoofdstuk het begin. Hoofdstuk elf presenteert de opstand van de antichrist, en hoofdstuk tien vertegenwoordigt het begin van het visioen van de rivier de Hiddekel, en hoofdstuk twaalf vertegenwoordigt het einde. De hoofdstukken tien en twaalf vertegenwoordigen de eerste en de laatste, en hoofdstuk elf is de opstand in het midden.

Hoofdstukken tien en twaalf zijn hetzelfde, want in tegenstelling tot hoofdstuk elf stellen zij Daniëls ervaring in relatie tot het visioen voor, en hoofdstuk elf is het visioen. Hoofdstuk tien is de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, hoofdstuk elf is de dertiende, opstandige letter van het Hebreeuwse alfabet, en hoofdstuk twaalf is de laatste letter van het alfabet. Het visioen bij de rivier Hiddekel is de „Waarheid”.

In hoofdstuk elf illustreert het begin het einde, want Christus verandert nooit. De eindgeschiedenis die in vers veertig wordt voorgesteld, is de beproevingstijd van het beeld van het beest. Die beproevingstijd eindigt met het merkteken van het beest, dat in vers eenenveertig wordt voorgesteld. De verzen één en twee moeten daarom betrekking hebben op de verzegelingstijd van de honderd vierenveertig duizend, want die tijdsperiode is tevens de periode van de vorming van het beeld van het beest.

„De Heer heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest gevormd zal worden voordat de genadetijd wordt gesloten; want het zal de grote beproeving voor het volk van God zijn, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist....”

„Dit is de beproeving die het volk van God moet ondergaan voordat het verzegeld wordt.”
Manuscript Releases, volume 15, 15.

Er zijn altijd twee wegmarkeringen die een tijd van het einde identificeren. In de hervormingsbeweging van Mozes was het de geboorte van Aäron, gevolgd drie jaar later door de geboorte van Mozes. In de hervormingsbeweging om uit Babylon te trekken en de tempel te herbouwen, was het koning Darius, gevolgd door koning Cyrus. In de hervormingsbeweging van Christus was het de geboorte van Johannes de Doper, gevolgd zes maanden later door de geboorte van Christus. In de hervormingsbeweging van de Millerieten was het de dood van het pauselijke stelsel in 1798, gevolgd door de dood van de paus in 1799. In de hervormingsbeweging van de derde engel waren het president Reagan en president Bush de eerste, die beiden 1989 vertegenwoordigden. In Daniël hoofdstuk tien, vers één, vinden wij koning Cyrus aangeduid.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en die zaak was waarachtig, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij begreep de zaak en had inzicht in het gezicht. Daniël 10:1.

In de volgende verzen van hoofdstuk tien zien wij de ervaring van Daniël voorgesteld voorafgaand aan Gabriëls mededeling van het gezicht van de profetische geschiedenis in hoofdstuk elf. Cyrus markeert de tijd van het einde, want eerder was Cyrus, de neef van Darius, de generaal van Darius geweest die Belsazar doodde, en aldus het einde markeerde van de zeventig jaar van gevangenschap, die een voorafbeelding vormden van de gevangenschap van twaalfhonderdzestig jaar van het geestelijke Israël in het geestelijke Babylon van 538 tot 1798.

„Gods kerk op aarde verkeerde gedurende deze lange periode van onophoudelijke vervolging even waarlijk in gevangenschap als de kinderen van Israël in Babel gevangen werden gehouden gedurende de tijd van de ballingschap.” Profeten en Koningen, 714.

Het einde van de twaalfhonderdzestig jaren in 1798 markeerde de tijd van het einde; zo markeerde ook het einde van de zeventig jaren de „tijd van het einde” voor die geschiedenis. Zowel Darius als Cyrus worden vertegenwoordigd bij de dood van Belsazar en het einde van het koninkrijk Babylon; want als generaal van Darius, die het werk volbracht, vertegenwoordigde Cyrus Darius. Toen George Bush sr. op 20 januari 1989 werd geïnaugureerd, was Reagan gedurende de eerste negentien dagen van 1989 president geweest.

Het visioen van de Hiddekel begon in de tijd van het einde, in het derde jaar van Kores. Wanneer Gabriël aanvangt Daniël de profetische geschiedenis van hoofdstuk elf te ontvouwen, verwijst hij eerst naar het eerste jaar van Darius, om duidelijk vast te stellen dat het visioen van de profetische geschiedenis dat hij op het punt stond aan Daniël voor te leggen, begint in de laatste tijd van het einde, in 1989, want alle profeten spreken meer over de laatste dagen dan over de dagen waarin zij leefden.

Maar ik zal u te kennen geven wat opgetekend is in het schrift der waarheid; en niemand is er die zich met mij staande houdt in deze dingen dan Michaël, uw vorst. Ook ik stond in het eerste jaar van Darius, de Meder, ja ik, om hem te bevestigen en te versterken. Daniël 10:21; 11:1.

In het eerste jaar van Darius, dat de tijd van het einde in 1989 vertegenwoordigt, „stond” Gabriël op, waarmee wordt aangeduid dat ten tijde van „de tijd van het einde” een engel verschijnt. In 1798 arriveerde de eerste engel, en in 1989 arriveerde de derde engel. Pas toen de boodschap van de derde engel in 2001 met kracht werd bekleed, begon de verzegeling van de derde engel; maar de beweging van de derde engel die in 1989 arriveerde, wordt voorgesteld door Gabriël die opstaat ten tijde van het einde. Gabriël zal Daniël tonen „wat opgetekend is in het boek der waarheid”, en het gezicht van de Hiddekel draagt het kenteken van de „Waarheid”, dat Gabriël op het punt staat uiteen te zetten.

In vers veertien van hoofdstuk tien had Gabriël Daniël reeds meegedeeld dat hetgeen hij in het visioen van de Hiddekel behandelde, “wat Gods volk in de laatste dagen zou overkomen” was.

Nu ben ik gekomen om u te doen verstaan wat uw volk in de laatste dagen zal overkomen; want het gezicht is nog voor vele dagen. Daniël 10:14.

Vers twee van Daniël hoofdstuk elf vertegenwoordigt de kennis die in 1989, ten tijde van het einde, werd ontsloten en die onthult wat Gods volk „in de laatste dagen” „zal overkomen”.

En nu zal ik u de waarheid bekendmaken. Zie, er zullen nog drie koningen in Perzië opstaan; en de vierde zal veel rijker zijn dan zij allen; en door zijn macht, door middel van zijn rijkdom, zal hij allen opwekken tegen het koninkrijk van Griekenland. Daniël 11:2.

Cyrus is een voorafschaduwing van de tweede koning sinds 1989. Hij is de koning van het Medo-Perzische Rijk, dat het koninkrijk van de Bijbelse profetie in de laatste dagen vertegenwoordigt, dat uit twee horens bestaat, voorgesteld door de Meden en de Perzen. Na de tweede koning van het koninkrijk van het tweehoornige beest uit de aarde ten tijde van het einde in 1989, zouden er nog drie koningen zijn (Clinton, Bush de laatste, Obama), en daarna zou er een koning zijn die veel rijker was dan zij allen. De drie koningen die Bush de eerste opvolgden, werden na hun presidentschappen rijk, en alleen omdat zij president waren geworden. Trump, de vierde, die veel rijker was en de rijkste president ooit was, vergaarde zijn geld niet doordat hij president was geweest, maar voornamelijk door zijn werk in onroerendgoedinvesteringen, lang voordat hij zich kandidaat stelde voor het presidentschap.

Voorheen was, relatief gesproken, de rijkste president in de Amerikaanse geschiedenis de eerste president van de Verenigde Staten. Vóór Donald Trump was George Washington de rijkste president in de Amerikaanse geschiedenis, en hij vergaarde zijn vermogen, evenals Donald Trump, door investeringen in onroerend goed. Zowel Washington als Trump kwamen tot het presidentschap vanuit een niet-traditionele politieke achtergrond. Washington was vóór zijn presidentschap in de eerste plaats een militair leider, en Trump was een zakenman en televisiepersoonlijkheid, die, evenals Washington, zonder enige voorafgaande politieke ervaring was.

Beide presidenten stonden bekend om hun krachtige persoonlijkheden en hun wijze van leidinggeven, hoewel zij deze eigenschappen op zeer verschillende wijze tot uitdrukking brachten. Washington stond bekend om zijn stoïcijnse, kalme en zelfverzekerde leiderschap en zijn

verenigende aanwezigheid tijdens de Revolutionaire Oorlog en de eerste jaren van de Republiek, terwijl Trump bekendstaat om zijn assertieve benadering van leiderschap en bestuur. Zowel Washington als Trump waren figuren van aanzienlijke controverse, zij het om zeer verschillende redenen. Washington werd, hoewel hij algemeen werd vereerd, in zijn tijd bekritiseerd om verschillende kwesties, waaronder zijn opvattingen over slavernij. Trumps presidentschap werd gekenmerkt door talrijke controverses, waaronder zijn gebruik van „gemene tweets” op sociale media, zijn beleidsbeslissingen volgens het America-first-principe, en zijn eigen zelfbewustzijn.

De rijkste en zesde president zou de globalistische draakmachten opzweepen. Wanneer wij de geschiedenis van vers twee van hoofdstuk elf leggen op de geschiedenis van de periode van 1776, 1789 en 1798, vinden wij verdere informatie die betrekking heeft op de laatste president van het beest der aarde, want Jezus illustreert het einde met het begin. De eerste twee perioden, voorgesteld door 1776 en 1789, verschaffen twee getuigen dat de laatste president de achtste president zal zijn, die uit de zeven was. Trump was de zesde president na Reagan, en als de achtste president zal hij “uit de zeven” zijn. De laatste en achtste president zal regeren wanneer de Verenigde Staten het beeld “voor en van” het beest vormen.

De president die regeert wanneer het beeld van het beest door de Verenigde Staten wordt gevormd, moet de achtste zijn, dat is één van de zeven, zoals daarvan getuigd wordt door Peyton Randolph en John Hancock. Het pausdom is de achtste kop die uit de zeven was, en het ontving een profetische dodelijke wond. Om een beeld van het pausdom te zijn, moet de achtste president die uit de zeven is, eveneens een profetische identificatie hebben als profetisch „gewond” of „gedood”.

Het pausdom ontving zijn dodelijke wond van een draakmacht (Frankrijk), een draakmacht waartegen het pausdom reeds worstelde sinds de tijd waarin Paulus vaststelde dat het geheimenis der ongerechtigheid (de mens der zonde) toen reeds werkzaam was. De draak van het heidendom weerhield het pausdom ervan de troon te bestijgen, wat het in 538 deed.

Vanaf het begin van het pausdom tot aan zijn uiteindelijke ondergang worstelt het tegen drakenmachten. Een beeld van het pausdom vereist dat het beeld worstelt met een drakenmacht. In Openbaring zeventien wordt het pausdom, dat het achtste hoofd is, dat uit de zeven hoofden is, uiteindelijk met vuur verbrand en wordt haar vlees door de tien koningen gegeten. In beide sterfgevallen (1798 en de laatste dagen) wordt het pauselijke beest gedood door een drakenmacht. Opdat de Verenigde Staten een beeld van het beest zouden vormen, zou de achtste president eveneens gedood moeten worden door een drakenmacht waarmee het in oorlog was, en de zesde koning na de tijd van het einde in 1989 is de koning die alle drakenmachten heeft opgewekt.

Ronald Reagan was een afvallige protestant, maar George Bush de eerste was een klassieke globalist. Een van zijn beroemde uitspraken is die waarin hij loog door op 18 augustus 1988 te zeggen: “And I’m the one who will not raise taxes. My opponent now says he’ll raise them as a last resort, or a third resort. But when a politician talks like that, you know that’s one resort he’ll be checking into. My opponent won’t rule out raising taxes. But I will. And the Congress will push me to raise taxes and I’ll say no. And they’ll push, and I’ll say no, and they’ll push again, and all I can say to them is: read my lips: no new taxes.”

Afgezien van die openbare leugen, die een kenmerk is van een vertegenwoordiger van de macht van de draak, was zijn beroemdste uitspraak die welke hij deed tijdens een gezamenlijke zitting van het Congres op 11 september 1990, waar hij zei: “Nu kunnen wij een nieuwe wereld in zicht zien komen. Een wereld waarin er een zeer reëel vooruitzicht bestaat op een nieuwe wereldorde. In de woorden van Winston Churchill, een ‘wereldorde’ waarin ‘de beginselen van gerechtigheid en fair play ... de zwakken beschermen tegen de sterken ...’ Een wereld waarin de Verenigde Naties, bevrijd van de impasse van de Koude Oorlog, gereedstaan om de historische visie van hun grondleggers te vervullen.” Bush senior was een globalist, ook al identificeerde hij zich als een Republikein.

Bill Clinton was de eerste president die zijn inauguratieplechtigheid hield bij het Lincoln Memorial, wat betekent dat hij Lincoln de rug toekeerde en zich richtte naar de obelisk van het Washington Monument, een obelisk die inwendig gevuld is met symbolen van de vrijmetselarij. Zowel de obelisk als de symbolen van de vrijmetselarij waarnaar hij ervoor koos zich te keren toen hij valselijk zijn trouw aan de Grondwet zwoer, vertegenwoordigden niet alleen dat hij de rug had toegekeerd aan het anti-slavernijsymbool van het Lincoln Memorial, maar Clintons bewust gekozen historische positionering stemt ook overeen met zijn aanvaardingsrede, waarin hij een professor prees bij wie hij had gestudeerd aan de jezuïtische universiteit die hij had bezocht.

Die professor, Carroll Quigley, schreef het boek *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, dat in 1966 werd gepubliceerd en terecht en algemeen wordt begrepen als „de Bijbel van de globalistische ideeën”. Zoals de Koran zich verhoudt tot de islam, en zoals *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, geschreven door Albert Pike en gepubliceerd in 1871, wordt beschouwd als de meest omvattende uiteenzetting van de esoterische leringen van de vrijmetselarij; of zoals *The Book of Mormon* zich verhoudt tot de Heiligen der Laatste Dagen, zo is Quigleys boek de Bijbel van de globalistische filosofie. De meesten zouden het geweten hebben als Clinton Mohammed van de Koran had geprezen, of als hij Joseph Smith van *The Book of Mormon* had geprezen, en sommigen zouden geweten hebben wie Albert Pike was, maar weinigen wisten dat Clintons lof voor Quigley in overeenstemming was met zijn eigen globalistische agenda en met zijn verwerping van de beginselen die door Abraham Lincoln werden vertegenwoordigd.

In de toespraak zei Clinton: “Als tiener hoorde ik John Kennedy’s oproep tot burgerschap. En later, als student aan Georgetown, hoorde ik die oproep verduidelijkt door een professor genaamd Carroll Quigley, die ons zei dat Amerika de grootste natie in de geschiedenis was omdat ons volk altijd in twee dingen heeft geloofd: dat morgen beter kan zijn dan vandaag en dat ieder van ons een persoonlijke morele verantwoordelijkheid heeft om dat werkelijkheid te doen worden.” Carroll Quigley’s opvatting over hoe men “America great again” kon maken, hield in dat de Verenigde Staten hun nationale soevereiniteit aan de Verenigde Naties moesten prijsgeven. Clinton was een Democraat, een globalist, een vertegenwoordiger van de draak.

“Zo vader, zo zoon”; George Bush de laatste was een globalist, en evenals zijn vader was hij een globalist die beweerde Republikein te zijn. De appel valt niet ver van de boom. De Bijbel stelt de retorische vraag: “Kunnen twee tezamen wandelen, tenzij zij het eens geworden zijn?” Men hoeft

slechts de vele ondernemingen na te gaan die Bush de laatste samen met Bill en Hillary Clinton tot stand heeft gebracht om te zien met wie Bush de laatste het eens was.

Barack Hussein Obama deed kort voordat hij tot president werd gekozen tijdens een campagnebijeenkomst een uitspraak over het fundamenteel transformeren van de Verenigde Staten. Op 30 oktober 2008 zei Obama in Columbia, Missouri: “We are five days away from fundamentally transforming the United States of America.” Deze uitspraak maakte deel uit van Obama’s bredere boodschap van “hope and change”, die een centraal thema vormde van zijn presidentscampagne van 2008 en zijn toewijding benadrukte aan ingrijpende beleidshervormingen en een andere koers voor het land. De richting waarin hij het land leidde, was die van de drakenpolitiek van globalisme, anti-blank, pro-abortus, anti-koolstofbrandstoffen, anti-Amerikaans pro-globalisme, Diversiteit, Gelijkheid, Inclusie, de valse geschiedschrijving van de Kritische Rastheorie, en ga zo maar door. Obama was niet louter een gemeenschapsorganisator; hij was en is nog steeds een vertegenwoordiger van de globalistische agenda van de drakenmacht.

Trump echter hield, in tegenstelling tot een typische moderne politicus, meer beloften dan alle andere zeven presidenten in de periode die in 1989 begon, tezamen. Hij was vastbesloten Amerika weer groot te maken, en terwijl hij dat trachtte te doen, schudde hij de heersende globalistische machten wakker, niet alleen in de Verenigde Staten, maar in de gehele wereld.

Joe Biden heeft hoegenaamd geen enkel bewijs dat hij iets anders is dan wederom een globalist.

Het beest van het katholicisme voerde een langdurige oorlog met de machten van de draak, en de president die regeert wanneer de Verenigde Staten een beeld van het pausdom vormen, zal uit profetische noodzaak verwickeld zijn in een strijd met de machten van de draak. Geen van de nog levende presidenten, behalve Donald Trump, zou oorlog voeren met de machten van de draak, want de Democraten zijn openlijk globalistisch (draken), en George Bush de laatste was, evenals zijn vader, een verklaard Republikein die in werkelijkheid een globalistische draak is, want Jezus stelt altijd de laatste voor door middel van de eerste.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Een grote crisis wacht het volk van God. Een crisis wacht de wereld. De meest gewichtige strijd van alle eeuwen staat ons vlak te wachten. Gebeurtenissen waarvan wij op gezag van het profetische woord meer dan veertig jaar lang hebben verklaard dat zij ophanden waren, vinden nu voor onze ogen plaats. Reeds is de kwestie van een wijziging van de Grondwet die de vrijheid van geweten beperkt, onder de aandacht van de wetgevers van de natie gebracht. De kwestie van het afdwingen van de zondagsviering is een zaak van nationaal belang en gewicht geworden. Wij weten maar al te goed wat het resultaat van deze beweging zal zijn. Maar zijn wij gereed voor de uitkomst? Hebben wij de plicht die God ons heeft toevertrouwd, namelijk het volk te waarschuwen voor het gevaar dat vóór hen ligt, getrouw vervuld?”

“Er zijn velen, zelfs onder hen die betrokken zijn bij deze beweging tot handhaving van de zondag, die blind zijn voor de gevolgen die uit deze maatregel zullen voortvloeien. Zij zien niet in dat zij rechtstreeks een slag toebrengen aan de godsdienstvrijheid. Er zijn velen die nooit de aanspraken van de Bijbelse sabbat hebben begrepen, noch de valse grondslag waarop

de zondag als instelling rust. Elke beweging ten gunste van religieuze wetgeving is in werkelijkheid een daad van toegeeflijkheid jegens het pausdom, dat gedurende zovele eeuwen onophoudelijk strijd heeft gevoerd tegen de vrijheid van geweten. De zondagsviering dankt haar bestaan als zogenaamd christelijke instelling aan ‘de verborgenheid der ongerechtigheid’; en de handhaving ervan zal in feite een erkenning zijn van de beginselen die de eigenlijke hoeksteen van het rooms-katholicisme vormen. Wanneer onze natie de beginselen van haar regering zó zal verloochenen dat zij een zondagwet uitvaardigt, zal het protestantisme door deze daad de hand reiken aan het pausdom; het zal niets anders zijn dan leven geven aan de tirannie die lange tijd gretig heeft uitgezien naar haar kans om opnieuw op te springen tot actief despotisme.”

„De Nationale Hervormingsbeweging, die de macht van religieuze wetgeving uitoefent, zal, wanneer zij volledig tot ontwikkeling is gekomen, dezelfde onverdraagzaamheid en onderdrukking aan de dag leggen als die welke in vroegere eeuwen hebben geheerst. Menselijke raden eigenden zich toen de voorrechten van de Godheid toe en verpletterden onder hun despotische macht de vrijheid van geweten; en gevangenschap, ballingschap en de dood volgden voor hen die zich tegen hun voorschriften verzetten. Indien het pausdom of zijn beginselen opnieuw door wetgeving aan de macht worden gebracht, zullen de vuren der vervolging opnieuw worden ontstoken tegen hen die geweten en waarheid niet willen opofferen uit deferentie voor populaire dwalingen. Dit kwaad staat op het punt werkelijkheid te worden.”

„Wanneer God ons licht heeft gegeven dat ons de gevaren toont die vóór ons liggen, hoe kunnen wij dan in Zijn oog rein staan, indien wij nalaten alle inspanning te leveren die in ons vermogen ligt om dit aan het volk voor te houden? Kunnen wij ermee tevreden zijn hen dit gewichtige vraagstuk onvoorbereid te laten tegemoetgaan?” Testimonies, deel 5, 711, 712.